Vtip o Jóbovi

Veronika Volejníková 18 let

Gymnázium a SOŠPg Čáslav
Masarykova 248,
286 26 Čáslav
Třída: 3. L
Vedoucí pedagog: Mgr. et MgA. Klára Fidlerová

Postavy: Klára
Alfréd- její muž
Malá Klára- jejich dcerka 6 let
Hana- jejich dcerka 5 let
Malý Alfréd- jejich syn 5 let
Elsa- Alfrédova teta cca 50 let
Valerie- cca 40 let
Josef- její muž- cca 40 let
Němec
Několik dalších mužů, žen a dětí.

ACT I

Scene 1

Nádraží v Bohušovicích. Rodina sedí na svých zavazadlech. Klára má u sebe Hanu s malým Alfrédem, teta Elsa má na klíně malou Klárku. Okolo sedí další lidé na svých kufrech. Je srpen 1943. Je horko. Denní doba okolo šesté večer.

MALÝ ALFRÉD
Mami, já už mám hlad.

Hned na to.

HANA
Mami, mně je horko.

KLÁRA
Ššš...za chvíli už půjdeme do tábora.

MALÁ KLÁRA
Teto Elso, já se nudím.

ELSA
Tak zkoušej, jak dlouho zadržíš dech.

Malá Klárka se nadechne a drží.

ALFRÉD
Tedy nenapadlo by mě, že to řeknu, ale už se do toho Terezína celkem těším.

MALÁ KLÁRA
(Vydechne)
Jak dlouho to bylo, teto?

ELSA
Pět vteřin. To bys měla zlepšit, stojí to za starou bačkoru.

KLÁRA
(K Alfrédovi)
Až tak? Tedy až takové vedro mi zatím není.

ALFRÉD
Nemluvím o vedru...spíš jsem nervózní z toho čekání. Co se sakra děje? Němcům všechno klape, v čem je zádrhel?

KLÁRA
To já jsem ráda, že si můžu ještě chvíli posedět. Do Terezína je to prý skoro tři kilometry.

ALFRÉD
My nepůjdeme pěšky, odveze nás vlečka.

MALÁ KLÁRA
Tak ještě jednou, teto, počítej!
(Nadechne se a drží.)

ALFRÉD
Ještě, že tu nemusí být teta Berta.

ELSA
Taky si říkám. Dovedete si představit, jak by teď asi smrděla?

KLÁRA
Ale no tak, teto! Takhle se přece nemluví.

MALÁ KLÁRA
(Vydechne.)
Tak kolik, kolik, teto?

ELSA
(která zapomněla počítat)
Eh-hm...sedm...pořád málo.
(Ke Kláře.)
No jen mi neříkej, že to není pravda.
(K Alfrédovi.)
Vzal sis pěknou puťku, Frede.

ALFRÉD
Kroťte se prosím alespoň před dětmi.

KLÁRA
Alfréd chtěl přeci jistě říci, že kdyby tu teta Berta byla...tedy kdyby ještě žila...tak by to byla její smrt.

ELSA
No právě...a pak by smrděla...teda pardón...zapáchala by.

MALÁ KLÁRA
Teta Berta je přece v nebíčku, teto.

ELSA
Určitě? A nebude spíš v peklíčku?

KLÁRA
(Malé Klárce)
Není, Klárko, je v nebíčku. Řekni, že je v nebíčku.

MALÁ KLÁRA
Je v nebíčku, teto.

ELSA
No dobrá, dobrá, ty chytrolíne. Tak, teď se koukej, jak se má správně držet dech! Počítej.
(Nadechne se a drží.)

MALÝ ALFRÉD
Mami, já mám hlad.

KLÁRA
Alfrédku, teď ne...

Malý Alfréd začíná plakat.

ALFRÉD

Proč mu něco nedáš?

KLÁRA
Moc toho s sebou nemáme. A navíc...
(Nakloní se blíž k Else.)
Všichni tu mají hlad. Myslíte, že chci, aby nás tu ti lidé okolo začali prosit o kus žvance?

ALFRÉD
Jen abychom za chvíli neprosili my.

Klára se snaží utěšit malého Alfréda. Začíná plakat i Hana.

ALFRÉD
Nemáte v zásobě nějaký dobrý vtip, teto?

Elsa, která stále drží dech, ale už je celkem rudá, přikývne, ale ještě nevydechuje.

MALÁ KLÁRA
Tati, teta teď nemůže.

ELSA
(Vydechne.)
Tak co? Kolik?

MALÁ KLÁRA
...já nevím...já tak počítat neumím.

ELSA
A proč jsi to neřekla rovnou?

MALÁ KLÁRA
Já myslela, že to déle než do deseti nevydržíš.

ELSA
Nepodceňuj mě, Klárinko! Teta vydrží víc, než si myslíš!

ALFRÉD
Tak co ten vtip, teto?

ELSA
Tak tedy. Stojí dva němci u řeky a-

Okolní lidé se začínají zvedat.

KLÁRA
Asi už je čas.

ELSA
Vypadá to tak.

ALFRÉD
No konečně.

MALÁ KLÁRA
A co ti němci, teto?

ELSA

Povím ti to, až budeme ve městě.
(Všichni odchází.)

Scene 2

Ženská ubikace. Na palandách sedí/ leží několik žen. Valerie stojí u okna a dívá se ven. Ve skupině dalších příchozích žen je i Klára s Hanou, malou Klárkou, malým Alfrédem a tetou Elsou. Každé z dětí ukusuje kousek chleba.

Po příchodu si začínají zabírat postele.

KLÁRA
Tady budu ležet já a Hanička s Alfrédkem.
(K Else.)
Teto, nevadilo by Vám, kdyby s Vámi spala Klárka?

ELSA
To by mi samozřejmě nevadilo, Kláro.

MALÁ KLÁRA
Ale já chci spát s tebou, maminko.

ELSA
Copak? Tobě se se mnou nelíbí?

MALÁ KLÁRA
Líbí, teto, ale já chci být taky někdy u maminky.

KLÁRA
Dobře, tak se budete střídat.

ELSA
Mně ale přidělili vrchní palandu...to není dobré, co když mi v noci spadnou?

KLÁRA
Tak budou spát všichni se mnou.

ELSA
Neblázni, čtyři se tam přece nevejdete.

KLÁRA
Nahoře být přece nemůžou.

ELSA
(Rozhlédne se)
Snad by si to se mnou mohl někdo vyměnit.

VALERIE
Já si to s Vámi vyměním. Mám tuhle postel, tady.

ELSA
Moc Vám děkujeme...

VALERIE
Valerie.
(Podá Else ruku.)

ELSA

Elsa. A tohle je Klára- žena mého synovce.

KLÁRA
A tohle je Hanička, Klárka a Alfréd.

VALERIE
Je tu v Terezíně i Váš muž?

KLÁRA
Je v mužském bloku.

VALERIE
Pochopitelně, že je v mužském bloku...nevíte v jakém přesně?

KLÁRA
Myslím, že je to blok E I.

VALERIE
E I? Tam je i můj muž.

ELSA
A jak dlouho tu jste?

VALERIE
Čtyři měsíce.

KLÁRA
Povězte nám, prosím, jak to tu chodí?

VALERIE
Inu...tady v sobě musíte zapřít poslední špetku důstojnosti. Uposlechněte všech rozkazů, byť je sebepotupnější, nebo sebebanálnější.

ELSA
Například?

VALERIE
Pokud jdete po ulici a potkáte osobu v uniformě, pokloňte se. Lepší je klanět se do doby, než vás přejde.

ELSA
Němcům? Mám se klanět němcům?

VALERIE
Ano. A nejen těm. Klaňte se komukoliv v uniformě. Nikdy nevycházejte ven po večerce.

KLÁRA
A co mi udělají, pokud to poruším?

VALERIE
Za sebemenší prohřešek hrozí *Malá*.

ELSA
Malá?

VALERIE
Malá pevnost na okraji města. Je to vězení. Dost kruté

vězení.

KLÁRA
A co nějaký denní režim?

VALERIE
Pracuje se tu většinou od osmi do šesti. Samozřejmě se dělá přestávka na oběd. Pak je osobní volno, kdy se můžete vidět se zbytkem rodiny. Večerka je v deset.

Ženy se začnou zvedat z postelí.
Za chvíli bude večerní příděl chleba! Měly bychom si jít stoupnout do fronty.

KLÁRA
(Vezme Haničku s malým Alfrédem za ruku.)
Pojďte. Klárko, chyť se tety.

Odchází. Cestou vykládá Elsa vtip.

ELSA
A tenhle znáte? Říká prodavač zákazníkovi: Pane, chléb je ode dneška dražší. Načež zákazník odpoví: Tak mi dejte ten včerejší.

Scene 3

Mužská ubikace. Po výdeji chleba se tu scházejí rodiny. Přichází Klára s dětmi, Elsou a Valerií. Alfréd sedí na jedné z postelí a žmoulá v ruce kousek chleba. Josef sedí opodál. Valerie jde po příchodu k němu.

ALFRÉD
(Vidí přicházet ženy. Bez pozdravu podává Kláře kousek chleba.)
Rozděl jim ho prosím tě.

KLÁRA
Jak chceš.
(Rozděluje chleba dětem.)

ALFRÉD
Našly jste si svá místa? Je všechno v pořádku?

ELSA
(Sarkasmus)
Jako v pohádce, představ si to. Máme luxusní třípatrové palandy, sem tam proběhne po pokoji myš, takže o zvířátka je taky postaráno, strava vyvážená...takže až na ty deutschmany je to moc príma!

KLÁRA
(S nenuceným úsměvem.)
Ale no tak, teto!
(K Alfrédovi)
Teta měla přidělenou horní palandu, ale támhle Valerie si to s námi vyměnila, abychom mohly spát s dětmi.

ALFRÉD

Jaká Valerie?

ELSA
Valerie?

Valerie přivádí Josefa.

VALERIE
(Podá Alfrédovi ruku.)
Dobrý den.
(Ukáže na Josefa.)
Můj muž Josef.

Proběhne podávání rukou. Vzájemné představování.

ALFRÉD
A...jak dlouho tu jste?

JOSEF
Čtyři měsíce.

ALFRÉD
Čtyři měsíce?! Jak tady může člověk vydržet čtyři měsíce? Já to tu nenávidím hned po prvním dnu!

JOSEF
Někteří jsou tu už přes rok a mezi námi, Alfréde, tady se každý snaží zůstat co nejdéle. Vypravují se transporty na východ. Prý tam jsou tábory větší a strašnější, než je Terezín. Šíří se zvěsti, že se tam dějou hrozné věci.

MALÁ KLÁRA
(Chytne se Kláry. Bojí se.)
Mami!

KLÁRA
Prosím, nemluvte o tom před nimi.

JOSEF
Omlouvám se...tak mě napadá...máte rádi divadlo? Poté, co se tu trochu uvolnila pravidla můžeme po večerech pořádat představení. Zítra zrovna hrajeme.

ELSA
No konečně, už jsem se bála, že tu snad nudou umřu! To víte, že přijdeme a rádi! Co bude na programu?

JOSEF
Má hra o Jóbovi.

ELSA
(Stranou)
Tak přece jen nudou umřu.

KLÁRA
Vy jste dramatik?

JOSEF
Než mi to němci zakázali, tak jsem býval...alespoň že

tady v Terezíně můžu něco dělat.

ALFRÉD
Jsem rád, že je i tady trocha kultury.

JOSEF
Milej pane, tady se dokonce točí filmy!

KLÁRA
Filmy?

VALERIE
(Sarkasmus)
To jo. A jaký! To byste viděli!

JOSEF
Němci se tu z toho snaží udělat lázeňský městečko. Ale jen tak naoko rozumíte. Hrajou tu před venkem habaďůru, aby nikdo nepřišel na to, co tady páchaj za prasárny. Tak natočili film o tom, jak si tady krásně žijeme. To jste měli vidět tu parádu! Místo třípatrových paland byly jen dvoupatrové, ulice byly krásně čisté, všude to vypadalo jako krásně udržovaný městečko...no...taky předtím vypravili řadu transportů, aby se to tu trochu uvolnilo.

VALERIE
A prý se bude točit další film. Pro červený kříž.

ELSA
(Je hluboce zamyšlená.)
Víte...když o tom tak přemýšlím...oni se snaží, aby to tu vypadalo hezky...snaží se, aby nikdo nepřišel na to, co se tu děje...víte...když se nad tím zamyslíte...ono to skoro vypadá...jakoby jejich přesvědčení o čistotě ras a o tom, že jsme krysy nebylo úplně skálopevné...ono to skoro vypadá...jakoby si plně uvědomovali, jaké páchají zločiny...jakoby snad věděli, že oni jsou ti špatní!

Konec prvního jednání.

ACT II

Scene 1

Alfréd, Klára, Elsa a děti jdou večer po ulici. Po představení se vrací na své ubikace. Hra se jim vůbec nelíbila.

KLÁRA
Takže...

ELSA
Shrnutí? Jób byl nejvíc věřící člověk na zemi a Bůh si ho chtěl prověřit tím, že ho svěřil do rukou ďábla, který mu zabil celou rodinu...co z toho plyne za poučení?

ALFRÉD
Z téhle hry? Vůbec žádné!

ELSA
Ba naopak, z téhle hry plyne poučení, že pokud chceš, aby tě pán nechal na pokoji, nesmí být tvá víra zas tak moc silná!

KLÁRA
Ale, teto, tohle tím přece říct nechtěli...

ELSA
Možná nechtěli...ale vyznělo to tak.

ALFRÉD
Mně se stejně vůbec nelíbí nápad, hrát tu Jóba.

KLÁRA
Proč, prosím tě?

ALFRÉD
Ty nemáš pocit, že to všechny akorát deprimuje?

KLÁRA
Mně to ukázalo, že na tom ještě nejsme tak zle.

ALFRÉD
Na to, jak na tom jsme, nebo nejsme bychom měli zapomenout! Proč tu nehrát nějaký veselý hry...aspoň pro ty děti. Krom toho, tobě nepřijde troufalé předhazovat nám tu Jóba? To se s ním máme srovnávat? Nehraničí to s rouhačstvím?

KLÁRA
No...asi ano.

ALFRÉD
Zkusím Josefovi navrhnout změnu. Katastrofické biblické náměty nebudou to pravý.

KLÁRA
Myslíš, že je to rozumný? Je to přece dramatik, ví, co dělá.

ALFRÉD
A já byl učitel- minimálně do představení pro děti bych mohl mluvit.

ELSA
Já s tebou docela souhlasím...vážně to byla nuda. Kdyby tu byla Berta, tak by se unudila k smrti a při těch dnešních vedrech...no však víte.

ALFRÉD
Ale, teto, já mluvím vážně.

ELSA
Fredíku, já ti taky nic nevyčítám. Máš úplnou pravdu.

ALFRÉD
Zítra se zeptám Josefa, co si o tom myslí. Jako o tom, hrát něco jiného.

KLÁRA
Jsme u našeho bloku. Tak... dobrou noc, Alfréde.

Loučí se. Alfréd obejme Kláru a děti, Elsu políbí na čelo.

Scene 2

Mužská ubikace, druhý den. Je po práci. Alfréd s Josefem sedí u okna a baví se.

ALFRÉD
...takže jsem si myslel, že by to takhle bylo rozumnější.

JOSEF
(Je napružený.)
Alfréde? Ty jsi ortodoxní žid?

ALFRÉD
Prosím?

JOSEF
Jestli jsi ortodoxní.

ALFRÉD
(Neví, co má odpovědět.)
no...asi vidíš, že nejsem...kotlety si holím...

JOSEF
Takže ani tvoje žena není ortodoxní?

ALFRÉD
Ne, ani ona.

JOSEF
Takže ani tvoje teta, ani tvá matka a otec nejsou ortodoxní.

ALFRÉD
Moji rodiče už jsou mrtví, ale ne, nebyli ortodoxní, ani má teta není ortodoxní...proč se na to ptáš?

JOSEF
Ortodoxní žid by nikdy proti hře o Jóbovi nic nenamítal.

ALFRÉD
Copak ty si myslíš, že nám hra o Jóbovi pomůže to tady přežít?

JOSEF
Jen nám ukazuje, že jsme tu proto, že nás Bůh zkouší! A že ztratit víru v tuto chvíli je rozsudek smrti.

ALFRÉD
Přemýšlet nad tím, jestli tohle všechno není Boží zkouška, to je rozsudek smrti...protože...kdo by na tomhle místě mohl myslet na Boha?

JOSEF

Nerouhej se!

ALFRÉD
Proboha, co to povídáš?!

Přichází ženy s dětmi.

JOSEF
Že se rouháš!

KLÁRA
...nejdeme nevhod?

ALFRÉD
Klárinko! Vůbec ne...zrovna jsme se tu s Josefem bavili o tom divadle.

VALERIE
Co je s ním?

JOSEF
(Naštvaně.)
Tomu bys nevěřila, dělám to už deset let a po těch dvaceti letech přijde nějakej učitelíček a řekne mi, že to dělám blbě!

VALERIE
Jak blbě?

JOSEF
No prostě blbě!

ALFRÉD
Jen jsem řekl, že by se měly hrát nějaké veselejší hry, abychom mohli alespoň na chvíli zapomenout na okolí.

ELSA
Má pravdu ten chlapec!

ALFRÉD
Ale, teto...

VALERIE
No...proč ne, není to špatný nápad...můžeme hrát něco jiného...co třeba stvoření světa?

ALFRÉD
Já myslel něco úplně jiného. Něco co není z Bible... především něco pro děti.

VALERIE
Ale vždyť...nesmíme zapomenout, kdo jsme...jsme národ-

ALFRÉD
Nechte už toho! To přece nemá smysl.

JOSEF
Prosím?!

ALFRÉD
Jsme přece taky lidi! Normální lidi, jako oni...ale

jestli se chcete stejně jako němci považovat za národ vyvolený...tak prosím.

KLÁRA
Prosím, už toho nechte...

ALFRÉD
Ano, to bychom měli. Asi tu hru pro děti napíšu sám. Ty tomu přeci nevelíš, nic mi nebrání.

JOSEF
(Valerii.)
To snad není pravda.

ELSA
Ne, Pepiku, to není, to se ti jen zdá, víš? Ráno se probudíš ve svém pražském bytě se šesti, pokoji a tvoje ženuška ti bude k snídani smažit vepřovou slaninku!

JOSEF
Tohle nebudu poslouchat.
(Valerii)
Pojď.
(Bere ji za ruku a odchází.)

KLÁRA
(Začíná se smát.)
...vepřovou slaninku! Teto, to se Vám povedlo.

ELSA
Ty jsi snad o mně někdy pochybovala?

KLÁRA
To ne...ale tohle se Vám teda opravdu moc povedlo.

ELSA
Tak si říkám...měla bych vymyslet nějaký vtip o Jóbovi...tuhletu provokaci si nemůžu nechat ujít.

Scene 3

Park. Alfréd sedí s Klárou na trávníku a snaží se psát.

KLÁRA
A...myslíš, že v tom někdo bude chtít hrát?

ALFRÉD
(Sarkasmus)
Děkuji za podporu, opravdu.

KLÁRA
Promiň, já jenom že... Josef vypadal naštvaně...nemyslím, že by o tobě teď šířil zrovna milé věci. A herce si přetáhnout nenechá...coby dramatik, který se tím řadu let živil.

ALFRÉD
(Odkládá sešit a pero.)
Já prostě nechápu, jak si může někdo myslet, že nás tu tragédie o Jóbovi spasí.

KLÁRA
Někdo si to asi myslí...můžete přece vedle sebe normálně existovat, ne? Můžou se hrát obě hry...Jób pro starší a ta tvá hra pro děti.

ALFRÉD
S těmi herci jsi ale měla pravdu...co když v tom nikdo nebude chtít hrát?

KLÁRA
(Zasměje se.)
Můžeš napsat hru pro jednu postavu a bude v tom hrát teta Elsa, ta by určitě byla ochotná.

ALFRÉD
(Také se směje.)
Ta každopádně...nicméně kdyby si tam přidala něco svého...třeba vtipy o tetě Bertě...to by děti asi utekly s pláčem.

KLÁRA
On ani ten její vtip o Jóbovi nebude...jak by řekl Josef...úplně košer.

ALFRÉD
Vzhledem k tomu, že to chce hlavně na provokaci Josefa, tak by stačila už ta její myšlenka, že Jób moc věřil...jak to sakra formulovat?

KLÁRA
Třeba jako hádanku...víš co měl udělat Jób, aby ho Bůh nesvěřil do rukou satana?

ALFRÉD
Vůbec v Boha nevěřit!

Přibíhá uniformovaný němec. Je celý rozčílený z toho, že Klára s Alfrédem sedí na trávníku.

NĚMEC
Aussteigen Juden! Gehen Sie auf die Straße!

Alfréd s Klárou se rychle zvedají a stoupají si vedle na silnici. Oba se před němcem nuceně pokloní.

Přibíhá Elsa s dětmi. Před němcem se zarazí a s nechutí se mu pokloní.

Němec odchází.

ELSA
Zmetek jeden německej!

KLÁRA
To nic, teto. Co že se sem tak řítíte?

ELSA
Jde do tuhýho...zítra se budou vyvolávat čísla na transport.

Všichni ztuhnou. V jejich tvářích je vidět strach.

ACT III

Scene 1

Klára s dětmi a Valerií sedí v ženské ubikaci. Chvíli mlčí. Pak se Klára odváží opatrně promluvit.

KLÁRA
Myslíte, že napíše?

VALERIE
Kláro,...ona nenapíše.

KLÁRA
Slíbila, že napíše.

VALERIE
Skoro nic si s sebou nebrala a vy myslíte, že jí němci dají papír a tužku?

HANA
Proč tu teta nemohla být s námi?

KLÁRA
Ona jela jinam, Haničko, ona jela..

HANA
Kam jela?

KLÁRA
Jela s dalšíma staršíma tetičkama někam, kde se o ně lépe postarají.

MALÝ ALFRÉD
A proč jsme nemohli jet s ní?

KLÁRA
(Je nervózní, neví, co mu má odpovědět.)
Já prostě nevím!

MALÁ KLÁRA
Maminko, nezlob se...

KLÁRA
Já se nezlobím...já jsem taky smutná, že tu s námi teta nemohla zůstat.
(Valerii.)
Zlobí se Josef pořád?

VALERIE
Neřekla bych. Uklidnil se docela rychle.

KLÁRA
A ty se nezlobíš na Elsu za tu "ženušku co smaží vepřovou slaninku"?

VALERIE

Zlobila jsem se spíš tak na oko před Josefem....ale chtěla jsem se taky smát, ne, že ne. Jinak přiznávám, že mi tu Elsa bude chybět. Je jedna z mála, která měla smysl pro humor i tady.

KLÁRA
Valerie,...víš co měl udělat Jób, aby ho Bůh nesvěřil do rukou satana?

VALERIE
Co?

KLÁRA
Vůbec v Boha nevěřit.

Valerie kouká do prázdna, přemýšlí o tom a po chvíli se začne velmi lehce a nenuceně pousmívat. Její smích se se pomalu stupňuje, a když už se opravdu směje, začíná se smát i Klára. V jejich smíchu je ale vidět obrovská spousta smutku.

Scene 2

Mužská ubikace. Alfréd s Josefem se konečně dohodli na tvorbě dramat.

ALFRÉD
A jak myslíš, že to bude dlouhé?

JOSEF
Těhlech patnáct stránek se dá zahrát tak za půl hodiny. Nacvičit se to dá tak za dva týdny, když si pospíšíme.

ALFRÉD
A jak to děláš, když ti herce odveze transport? Musíš mít přece spoustu alternací.

JOSEF
No...když herce odveze transport, tak se za něj v první řadě všichni pomodlíme, Alfréde.

ALFRÉD
(Uvědomil si, že jeho otázka musela působit lehce necitlivě.)
Nojo...máš pravdu, jsem blbec.

JOSEF
Ale ano, máme řadu alternací. A teď budou nutno přiznat potřeba, když transporty jezdí tak často...Elsa ještě nenapsala?

ALFRÉD
Nenapsala.

JOSEF
Třeba ještě napíše.

ALFRÉD
Třeba...

JOSEF

(Chce se vrátit k divadlu, aby Alfréd nesmutněl.)

No...taky bychom tam někam měli dát pár písniček. Děti milujou, když se v pohádce zpívá.

ALFRÉD

To je dobrý nápad.

JOSEF

A s tím Jóbem jsi měl pravdu.

ALFRÉD

Jak to?

JOSEF

Jóbovi se věrnost Bohu možná ve finále vyplatila, když si našel novou ženu se kterou měl další děti...ale stálo to všechno za to? Krom toho...my nejsme Jóbové...my jsme jeho první rodina...

ALFRÉD

A co s tou hrou?

JOSEF

Nejvíc na to chodí lidi, co tu nejsou moc dlouho. Ti, co to tu poznají už na nic jako je Jób stejně nemají náladu. Hrát se bude dál. Když o to mají nováčci zájem...

ALFRÉD

Jsem rád, že jsme se nakonec dohodli.

JOSEF

Já taky...hlavně jsem ale překvapený, že jsem byl schopný ti ustoupit. Totiž obvykle to nedělám, zejména ne co se divadla týče.

ALFRÉD

Klárka s dětmi už tu měla být, kde sakra jsou?

JOSEF

Těžko říct...

(Vykloní se z okna.)

Hele! Jdou zrovna po ulici.

ALFRÉD

(Jde se taky podívat.)

Valerie s dětmi...kde je Klára?

JOSEF

Taky ji nevidím...

(Volá)

Valerie, kde je Klára?...aha, tak dobře.

ALFRÉD

To je ale zvláštní...kde se tak mohla zdržet?

JOSEF

Znáš to, mohli ji zastavit na osobní prohlídku nebo tak...nenosí u sebe doufám něco zakázanýho!

ALFRÉD
Prosím tě, co by nosila?

JOSEF
To je dobře...jednou tu odvlekly nějakou ženu do pevnosti jen za to, že u sebe měla zlatý prsten po mamince...ono dost záleží na tom, jakou mají němci zrovna náladu.

ALFRÉD
To víš, že jo, straš mě dál!

JOSEF
Nojo, promiň.

Přichází Valerie a děti.

ALFRÉD
Valerie, kde je Klárka?

VALERIE
Vydrž, přijde, jen se chvíli zdržela.
(K Josefovi.)
Tak jak to vypadá s naším divadlem?

JOSEF
Vypadá to parádně. Evidentně jsem Alfréda podceňoval. Dětem se bude hrát pohádka a dospělým dál Jób.

VALERIE
A kdy se začne hrát?

JOSEF
Do čtrnácti dnů by se to mohlo stihnout.

ALFRÉD
(Vezme si na klín Haničku.)
Co, Haničko, těšíš se až bude pohádka.

HANA
Těším!

ALFRÉD
A kde je maminka, Haničko?

HANA
Maminka si šla pro dopis.

ALFRÉD
Pro dopis?

HANA
Asi píše teta Elsa.

JOSEF
Že by konečně?

VALERIE
No jestli žádný jiný dopis nečekáte...

Přibíhá Klára. V ruce drží obálku.

KLÁRA
Přišel dopis, to bude určitě od tety Elsy!

ALFRÉD
Jsi si jistá?

KLÁRA
Nevím, tak to otevřeme.
(Otevírá obálku a rozevírá složený list papíru, který v ní byl.)
Drazí Terezínští- Je to od ní!- vlak mě odvezl do polska. Jsem v obrovském táboře, kterému němci říkají Auschwitz, poláci Osvěnčim a češi Ostětim. Je tu speciální tábor pro lidi s Terezína. Je to celkem příjemný blok, kde mohou být rodiny pohromadě. Ty zvěsti, co se dostávali do Terezína, jsou lži! Náš transport nikdo nerozděloval, všichni jsme šli okamžitě do baráků a ani mi neoholili hlavu. Není to zlé místo, jsou tu dokonce sem tam i záhonky s květinami a vzadu v areálu je lesík s jezírky. Vyřiďte Josefovi, že divadlo tady sice nemají, ale o svou milovanou kulturu nepřijde, protože tu po večerech hrají vězeňské orchestry. Jinak jsem tu spokojená a ani vy se nemusíte ničeho bát.
(Zarazí se.)
Potkala jsem tu tetu Bertu a i té se tady moc líbí. S pozdravem vaše teta Elsa.

ALFRÉD
Jak to myslela?

VALERIE
Jaká teta Berta?

KLÁRA
Elsy sestra, která zemřela měsíc předtím, než jsme sem odjeli...

MALÁ KLÁRA
Teta Elsa je taky v nebíčku, mami?

KLÁRA
Ne...v nebíčku určitě ne.

Konec.